

СПОРТСКИ
ЖУРНАЛ

ЂАЦИ У ДОБА КОРОНЕ

Теодора
Трапарић

Никола
Филиповић

Ленка Налит

**Лепо уз компјутер,
лепше у учионици**

**Фали ми слобода
да будем дете**

**Како је Здравка
победила Корону**

УЧЕНИЦА ДИВНА МЛАДЕНОВИЋ ИЗ ГРОШНИЦЕ НА ДУХОВИТ НАЧИН ЗАБЕЛЕЖИЛА ЈЕ ПОЈЕДИНЕ ДАНЕ ИЗ ДОБА ПАНДЕМИЈЕ

ФИЗИКА КАО РЕКЕТ, ГОЛУБОВИ И НОВОГОДИШЊА ЈЕЛКА

ДАН ПРВИ

Кад си дете биолога, не плашиш се инсекта, змија, жаба, ни бактерија, ни вируса. Не, не живимо ми као Тарзан, ни као мали Могли, већ једноставно моја мама има посебну моћ објашњавања. А кад су неке ситуације озбиљне и мрачне, она после неке шљокице, па и даље буде озбиљно и мрачно, али макар светлуца. Тако је и са овим Корончићем, тако га од милоште зовемо. Кад детињство проведеш на факултету, онда чак и микроорганизме посматраш мало другачије него „обична“ деца. Добро, мало је и до маминих шљокица. Не плашим се, то је битно. А и мама је сад ту, без журбе, посла, било каквих обавеза...

ДАН ДРУГИ

Бака купила аспесол (на „црно“). Мама забранила употребу аспесола. 1:0 за маму. Да се бака не наљути, морала сам „стручно“ да јој објасним да антибактеријска средства делују на бактерије, али не убијају вирусе. Мислим да је то разумела, али сад је већа мистерија зашто неколико пари рукавица, маске и аспесол коштају две хиљаде (одмах прерачунавам то у сладолед, и већ ми није добро). Не терају ме да перем руке. Прали смо руке и купали се и пре овог ванредног стања. Оно што се променило - нема школе, нема фолклора, нема дружења. Данас је почела дигитална настава. Математику за први и други растурам, нема везе што сам шести разред.

ДАН ТРЕЋИ

Вибер групе су опасније од корона вируса. Од јуче телефон не престаје да пишти. За само један дан сви у кући смо добили опасну алергију на звук вибер порука. Бака се спрема да иде у село. Каже да њене малине немају корону, а ни вибер. Мама и ја развијамо бизнис план за „дресуру“ голуба писмоноша. Биће они јако популарни кад све ово прође. Циљна група су моји наставници. Замислићам како је њима. Још ако имају децу школарацегонају на куб.

П.С. Направила сам договор са мамом. Што мање телефона и интернета. Може и из уџбеника лако да се учи. Шах мат. Ми 1: Вибер 0.

Дивна спремна за „Корончић“

...ДАН СЕДМИ

Да ме је неко пре само пар дана питао за везу између физике и стоног тениса, вероватно бих, као неко ко обожава физику (ово је иронично, да се зна), рекла нешто о брзини, гравитацији, маси. Али нееее, није то-то. Знате ли да се стони теннис може играти и без рекета? Верујте ми на реч да може. С обзиром на то да не раде продавнице спортске опреме, ни кинеске радње, а мамини рекети су одавно постали храна сипцима (и даље не живимо као Тарзан), морале смо да се снађемо. Уџбеник и збирка задатака за физику сасвим

адекватно замењују рекете. Јап! То је веза између физике и стоног тениса. Мада ја, колико машин логтицу, размишљам да следећи пут узем атлас. Тигањи су ми пали на памет, али ми је забрањено да дирам посуђе од кад сам, пре неки дан, искривила мућкалицу од миксера која ми је била замена за микрофон...

ДАН ОСМИ

Правила сам Снешка. Епидемиолошкињу Марту Снешкић, девојачко Белић. И окитила сам јелку. Па шта ако је крај марта? Увек је дан за празнично расположење. Кад дочек полицијског часа личи на дочек Нове године, све буде лакше. Моја кућа, моје двориште - моја правила...

ДАН КО ЗНА КОЈИ

Разредни (наставник физичког) је послао презентацију о здравој исхрани. И табелу о оброчима да попунимо. Е, мој разредни, да Ви знате шта сам све појела у току ових пар дана. Нисам послала табелу, било ме је срамота. Бранићу се ћутањем, ваљда ће заборавити на то док не кренемо у школу. Тешим се да једем пуно воћа, да мало олакшам савест кад ме грде што сам појела целу чоколаду за дан...

ДАН МРМОТА

Недостаје ми да идем у библиотеку, и да возим бицикл. Недостају ми другарице и другови. Недостаје ми фолклор. Чак и вежбе пре почетка пробе. Добро, није баш да ми недостају, пре ће бити да су ми неопходне. О томе шта ми још недостаје нећу да размишљам док ова ситуација не прође. Стање ће постати алармантно кад почне школа да ми недостаје. До тад се надам да ћемо мама и ја имати још занимљивих идеја да испунимо дане у изолацији. Покушавам на интернету да сазнам колико се калорија губи смехом? Кад се баш насмејемо, па нам се затресе стомак, да ли се то рачуна као „ефекат трбушњака“? Изгледа да се не рачуна, па ћу морати да почнем да вежбам - од сутра...

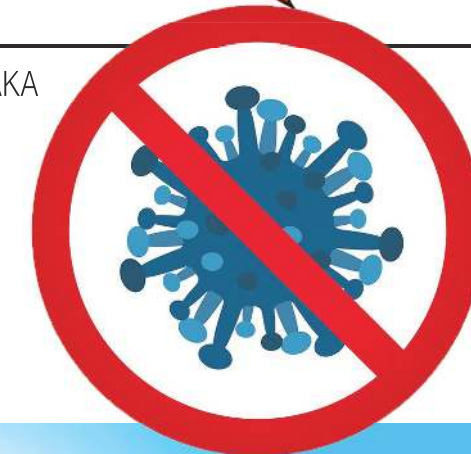
Дивна Младеновић 6/3
ОШ „Наталија Нана Недељковић“
Крагујевац, Грошница

Уредник: Катарина Синђелић. Помоћник уредника: Сања Урген. Сарадници: Драгана Бућан, Драгана Глигоријевић, Соња Марјановић, Бодиш Бисера, Виолета Милошевић, Неда Цвејић, Светлана Бурић, Бојана Тубић, Марија Црвенко, Весна Шормаз Јовановић, Катарина Спалевић, Слободанка Поповић, Јелена Јанковић, Предраг Старчевић, Валентина Алексић, Маја Чмелик, Тихана Симоњић, Валентина Алексић, Зорица Вукотић, Смиља Перуновић, Ивана Јанус, Тијана Јојић, Сабина Аземовић, Ана Станковић Голубовић, Маја Јовановић, Милун Бандука, Александра Везмар Радосављевић, Бранисавл Тођер, Срђан Јовић

ПАНДЕМИЈА КОРОНА ВИРУСА И ВАНРЕДНО СТАЊЕ ИЗ УГЛА ЈЕДНОГ СЕДМАКА

МНОГО ПИТАЊА, МАЛО ОДГОВОРА

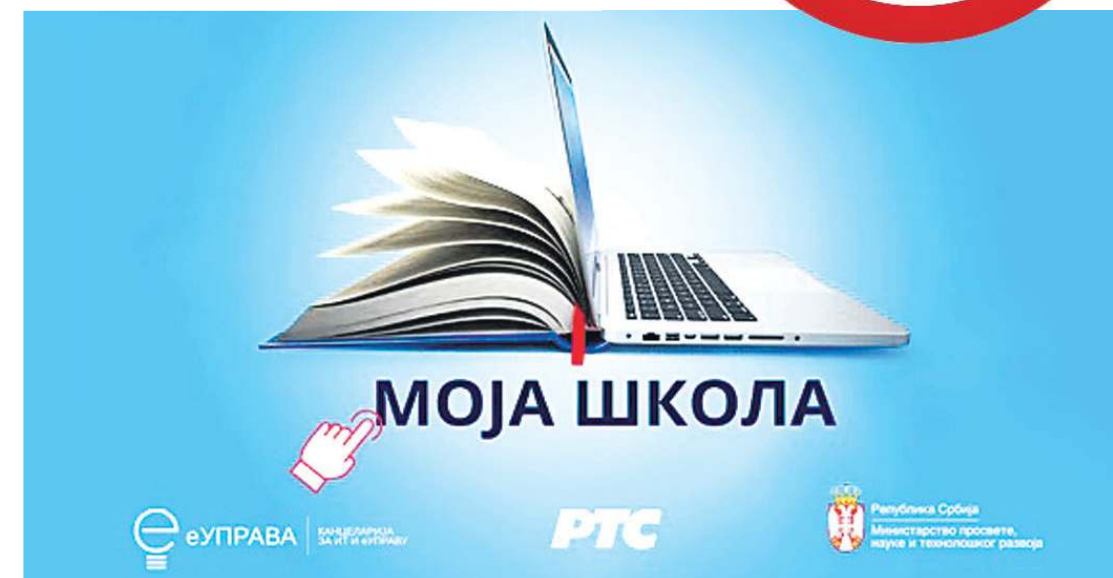
Крајем прошле године, сад и не знам како, до мене је дошла вест о вирусу, нама непознатом, КО-ВИД-у 19. Кина, град Вухан, први заражени, прве жртве, пандемија... До тада непознат град, бар мени, сада је у свим медијима. Број жртава расте, више хиљада је заражено. Не размишљам пуно о томе, или се трудим да буди тако. Жао ми је док пратим вести или слике на друштвеним мрежама.

Ширење вируса и његов долазак у Европу

Ако постоји држава у којој бих волео да живим, а да није Србија, то је дефинитивно Италија. Као дечак, тинејџер, неко ко тренира фудбал од седме године, сањам о изласку на терен омиљеног клуба, Милана. На том стадиону у Бергаму, 19. фебруара, одиграна је утакмица Аталанта - Валенсија (4:1). И ту је, како тврде стручњаци, пандемија почела... Већ 6. марта у северној области државе је дошло до повећања броја оболелих, чак 8514 становника је заражено, а њих 631 је изгубило борбу са opakим вирусом. Из дана у дан бројка расте, како заражених, тако и преминулих.

Вирус у Србији

Први случај зараженог вирусом у Србији забележен је 6. марта. И даље нисам пуно размишљао о вирусу. Више сам пратио шта се дешава у Италији и да ли ће утакмице сери-

је А бити одигране? Да ли ће Милан остати непоразен, хоће ли Ибрахимовић дати гол?

Председник Србије Александар Вучић проглашава ванредно стање!

Ову вест, трчећи уз степенице, саопштава ми млађи брат, Павле. Не верујући, одлазим у дневну собу и укључујем ТВ. У праву је! Сутра нема школе! Нема ког школараца није обрадовала вест да почиње једна врста распуста, поготово оне који од предмета највише воле физичко, а од школских активности велики одмор. Иако нисам у потпуности један од

њих, ову вест сам примио јако расположено, јер је сутрадан био најављен тест из енглеског језика. Ако ништа друго, моћи ћу да се наспавам.

Електронска настава

Прве дане карантина проводим одмарајући, играјући игрице. Помажем родитељима да набаве оно што ће нам бити неопходно за неко време. Неколико пута одлазим у продавницу. Примећујем да су многи уплашени, сви, осим нас, деце. Март, 17. Родитељи ме обавештавају да од данас креће настава на даљину? Како? Каква? Ко предаје? Које предмете? Постављам стотине питања, родитељи не умеју да одговоре. Разредна се труди да нас обавести, упути... Оформиљене су многе вибер групе, комуницирамо са професорима другачије. Многи се глумирају, пишу свашта...

Први час

Ујутру у осам сати брат има први час. Устајем да видим како то изгледа. Он седи мирно, тужан је, записује нешто. Мени ча почиње тек у 15.30. Одлазим у своју собу да му не сметам. Починје. Збуњен сам, па, ово смо радили, кажем себи. Час кратко траје, труде се да објасне, добро је, мислим. Одмах после наставе узимам телефон,

видим 78 вибер порука? Наставници брину да ли се сналазимо, упућују нас на „Гугл учионицу“, виртуелне учионице. Интересује ме како ће то функционисати? Како ћемо одговарати? Како да поправим оцену из немачког језика? Опет сам пуна питања... Прва недеља школе се полако завршава. Починјем да се досађујем. Пратим наставу одрадим домаћи, не могу напоље, а желим. И снег је пао. Еј, снег. Па није га било целе зиме, а сад, пролеће је, а он пада. Грудвао бих се, трчао по њему, лежао... Мајка каже да не смем, вирус је тежак, пада на тло. Била је у продавници, носи маску, одлази до баке која је болесна. Можда изађем на тренутак. А и шта да радим напољу сам? Све се успорило, стало. Све сем вируса још је ту. Шири се, доноси панику. Фали ми игралиште, школско двориште, фале ми Аки, Самир, Милован, па и оне гуњалице и тужибабе из одељења, и оне ми фале.

Да закључим рад помоћним глаголом ХТЕТИ. Не паметујем, нити реднеј доказујем да знам српски, само хоћу да будем уверљив. Ја ћу се трудити да више водим рачуна о свом окружењу и здрављу; Ти ћеш се, који ово читаш, трудити да не загађујеш природу; Ми ћемо победити овај вирус, заједно!

Алекса Ђоковић 7/2
ОШ „Наталија Нана Недељковић“, Крагујевац

ОСНОВЦИ ИЗ СОМБОРА ЗА ПЛАМЕНКА ОПИСУЈУ ИСКУСТВА СА НАСТАВОМ НА ДАЉИНУ

ЛЕПО УЗ КОМПЈУТЕР, ЛЕПШЕ У УЧИОНИЦИ

Како заправо изгледа настава на даљину, како су се ђаци прилагодили овом виду предавања и школе, објаснили су нам ученици другог разреда основне школе „Братство јединство“ из Сомбора.

„Због тренутне ситуације, а у којој се налази цео свет, затворене су школе. Моји другови и ја смо код куће са својим породицама. Како би наставили да пратимо наставу у јутарњим часовима она се емитује путем ТВ. Учитељице се труде да деци

на. Настава се обавља видео позивом са професором, а наставница солфеђа нам шаље задатке телефоном. Урађене задатке снимамо и на исти начин шаљемо наставници“, написао је Душан Јеремић.

„У дому Лалића живе два ђака другаче. Сваки дан учитељица им шаље задатке које би иначе радили у школи а и домаће задатке. Мама им услика урађене задатке и пошље учитељици, а учитељица их похвали ако добро ураде, а ако има нека грешка она је исправи. Користе и електронске уџбенике, они су им баш занимљиви, у њима има филмића, задатака и песама. Часове наравно прате и преко тв, имају чак и час физичког у којем уживају и комшије у стану испод њиховог“, објаснила је Ленка Лалић.

„Свако јутро мама ме буди јер је време за школу. Устанем, обучем се, доручкујем и укључим ТВ. Погледам наставу и почнем да радим домаћи. Домаћи задатак ми стиже на мејл и Едмодо платформу. Задатке радим у папирном уџбенику и њих фотографишем и шаљем учитељици на преглед. Свиђа ми се када ме учитељица похвали, то ми измама осмех и знам да се мој труд исплати. Сваки дан радим задатке у Е-учионици у свом електронском уџбенику. Највише волим да радим задатке са иконицом дојстик, да гледам видео снимке и пуштам песмице из музичког. Пуно времена проводим седећи за писаћим столом. Учитељица нам је послала слике са вежбама, како правилно да радимо вежбице из физичког

Задатке ради у уџбенику и њих фотографише и шаље учитељици на преглед: Јована Средојевић из ОШ „Братство јединство“ Сомбор

васпитања и то ми се допада. Ја волим физичко и јако ми недостаје“, поручује Јована Средојевић.

„Када је почело учење на даљину, јако сам се обрадовала. Увек ми је било занимљиво бити на компјутеру, и сада сам коначно могла дуже да га користим. Првих дана било је веома занимљиво. Уместо учитељице, појављивали су се неки нови учитељи. Учење из дигиталног уџбеника ми се много свиђало. Једино што ми се баш и није свиђало је то што смо увек добијали пуно домаћих задатака. После неколико седмица, почела ми је недостајати права школа. Фалнили су ми моји другари из разреда и учитељица. Почела сам да сањарим да идем опет у праву школу. Једва чекам да прође учење на даљину, и да опет буде као што је некада било“, напомиње Теодора Трапарић.

**СВАКО ЈУТРО МАМА
МЕ БУДИ ЈЕР ЈЕ
ВРЕМЕ ЗА ШКОЛУ.
УСТАНЕМ, ОБУЧЕМ СЕ,
ДОРУЧКУЈЕМ И
УКЉУЧИМ ТВ**

Воле час физичког, Ленка и Реља Лалић из ОШ „Братство јединство“ Сомбор

на занимљив начин објасне нове лекције. Између часова приказују се емисије за децу занимљивог садржаја. Сваки дан путем и-мејла добијамо од наше учитељице задатке према распореду часова за тај дан. Користимо и дигиталне уџбенике који нам много помажу у учењу на даљину. Идем и у музичку школу која је такође сада затворе-

Вредне, одговорне, беспрекорне у свему: Дина и Елена Стефановић ученице ОШ „Бранко Крсмановић“ Сикирица прате наставу на даљину и редовно извршавају све своје обавезе

„Бранко Крсмановић“ Сикирица прате наставу на даљину

НЕДАЂЕ СА ПРВИМ КОНТРОЛНИМ ЗАДАТКОМ У ВАНРЕДНОМ СТАЊУ

ЗАМАЛО КОБНИ ТРЕЋИ ЗАДАТАК

Наставница математике је најавила проверу знања! Упс, контролни у ванредним условима, преко вибера, док седимо у топлим домовима. Ја иначе волим математику и радовала сам се новом искуству. Због изолације и бриге о прабаки, одлазимо у село на свака три дана. При поласку мама ме је подсетила да понесем све неопходне ствари за школу. Које ствари? Сада је све опуштеније! Носим једну свеску фломастер и то ми је довољно. Битно је да понесем телефон и пуњач!

Време је да ми стигне контролни. Нестрпљиво га очекујем. Сада смо сви усмерени једни на друге и ја решавам да седнем код прабаке у собу и ту решавам лагано задатке. Мама хоће да буде уз мене. Не знам само шта ће ми, јер она зна српски, не и математику. Деки сам рекла да буде ту, ако ми нешто затреба. Стиже слика задатака. Само четири. Супер! Мама је узела папир и покушава да сабере разломке. Молим је само да буде тиха. Ја пређох на други задатак, али она хоће да проверимо резултате. Замислите, све је тачно решила! У другом претварамо разломке у децималне бројеве. Мама се уплаши како се то ради, али рекох јој да ћу јој то касније објаснити, само да решим часком ово.

Ууууупсс! У трећем пише да нацртамо углове лењиром и шестаром. Мама је већ пребледела и на моју констатацију да нисам понела шестар скоро пада у несвест. Па где си кренула, како ниси понела прибор и разна друга питања поставља мама, а ја лагано прелазим на четврти задатак. Суплементни углови. Мајка се хвата за главу, а ја јој објашњавам да и то знам, да су то углови који имају сто осамдесет степени. Стиже порука од другарице да ли су то углови који имају деведесет степени. Она опет драми, гугла и схвата да сам опет ја у праву. Лагано и то реших.

Да се вратим на трећи задатак. „Узимај оловку и цртај те углове лењиром“, виче моја Гага, сада већ кроз црвена у лицу од ватрице која пуц-

Оловка која је спасила ствар

Недовољна „опрема“ за контролни

кета у пећи. Срећом, лењир је неки био у селу. Одакле ми оловка!!! Мама бела пена спопада. Трчим код баке тражећи неки патрљак од оловке каква се увек налази у сеоским кућама. Моја бака, мој спасилац, вади оловку из крденца. Наравно, оловка је тупа скроз! Трчим код деке и молим га да ми ножем зареже оловчицу. Он одмах ступа у акцију, док се моја мајка пита да ли сам кренула на леговање, што нисам понела перницу, како

нисам понела свеску из математике да је прелистам и подсетим се свега. Мислим се у себи, шта да листам и да се подсећам када ја имам најбољу наставницу која ми је све то објаснила и када ја све то знам. Јооој, испаде графит из оловке! Трчим по лепак, лепимо оловку и коначно цртамо углове. Сликамо рад и шаљемо га! Наставница брзо одговара да је све одлично само да шестаром урадим... Срочим брзо

молбу да то урадим када се вратим у град, јер у селу нема шестара ако га не понесете, а ја га у брзини нисам понела. Јелена, не би била најбоља наставница, да није пуна разумевања и доброте. Све је договорено, петица ће бити уписана када за три дана пошаљем углове. Јууупииии!

**Никоleta Васиљевић V/1
ОШ „Војислав Вока Савић“
Лазаревац**

Јована вежба да направи чувени колач њене баке

ЈОВАНА ЈЕ СА ПЛАМЕНКОМ ПОДЕЛИЛА ПИСМО КОЈЕ ЈЕ НАПИСАЛА СВОЈОЈ БАКИ

ЖИВОТ ЈЕ ДОСАДАН БЕЗ ТЕБЕ...

Драга бако,

Крагујевац, 15. април 2020.

Надам се да си добро и да се чуваш. Знаш да ти недостаје као и ти нама. Веома нам је досадно без тебе и једва чекам да се ово заврши и да се видимо што пре.

Дани ми пролазе веома споро и имам пуно да учим, сваки дан по неколико сати. У почетку сам се једва сналазила, сад је мало лакше, али ипак не много. Некад када немам баш много да учим и када је лепо време, изађем напоље у двориште да вежбам и трчим, а некад и нацртам нешто. Углавном је сваки дан исти јер због карантина не можемо много да се крећемо.

Али доста о мени. Занима ме како ти проводиш дане у карантину и како се сналазиш? Да ли је и теби досадно као мени и да ли једва чекаш да ме видиш? Такође, вежба да направим твој чувени колач, како бих те изненадила када будем долазила код тебе. Знаш да не може да буде укуснији него када га ти направиш, јер ти га најлепше правиш, али надам се да ће бити барем близу.

Осим овога нема ништа ново и ништа се и не дешава. Шаљем ти пуно пољубаца и загрљаја и поздрав до скорог виђења. Остани ми здрава. Остало хемо лако.

Воли те твоја унучка Јована

Јована Матовић 8/2
ОШ "Драгиша Луковић Шпанац" Крагујевац

ВИДЕО ПОЗИВ НЕ МОЖЕ ДА ЗАМЕНИ ЗАГРЉАЈ НАЈБЛИЖИХ

ОДВОЈЕНИ ОД БАКА И ДЕКА

Први сусрет са мојом баком и мојим деком био је још док сам била мала беба. Искрено, не сећам се тог тренутка, али ми је о томе мама причала. Они ме много воле и сваки пут када ме виде, они ме пољубе и због тога их веома ценим и поштујем. Они су део мог детињства, мог одрастања и учинили су много тога за мене.

Цела ситуација у којој смо се нашли сви на свету, довела је до тога да ме на кратко одвоје од мени битних и драгих људи. Немогућност да их видим, да их загрлим и да ме они пољубе, била ми је јако тужна. Сваки пут када моја мама иде да их посети, да их обиђе, сека и ја им нешто пошаљемо. Сваки дан сам са сестром и мамом месила колаче, правила пи-

те и сваки пут одвојим по два парчета за баку и деку. Стално смо се чули телефоном и увек када се наши разговори заврше, осећала сам неки страх. Мама ми је рекла, да је то нормално, да ме брига и чежња за њима чини јачом и да им тако шаљем позитивну енергију, да и они ово све што безболније преброде. Кроз игру и читање прича преко видео позива, моја бака је често била са нама и увек сам кришом видела неку сузицу која склизне низ њено меко лице. Све своје тајне, делим са њима, желним да они увек знају, да никада нећу дозволити да буду усамљени, да ћу и у оваквим тешким ситуацијама, ја бити ту.

Тијана Јоцков 5/5
ОШ „Дуле Караклајић“ Лазаревац

Они су најлепши део детињства

У ВРЕМЕ ВАНРЕДНОГ СТАЊА ЋАЦИ РЕПОРТЕРИ ЗАКЉУЧИЛИ ДА ЗАПРАВО ЖИВЕ СА СВОЈИМ НАЈБОЉИМ ПРИЈАТЕЉИМА

ДРАГОЦЕНО ВРЕМЕ СА РОДИТЕЉИМА

Мама и тата. Две најбоље, најбитније и најпоузданије особе у нашем животу, од тренутка када закорачимо на свет, па све до краја живота. Заправо, једине две особе на које се можемо увек ослањати. Једине две особе које ће увек бити уз нас. Једине две особе које ће нас увек безусловно волети и којима можемо увек веровати.

Људи јесу друштвена бића, па ипак је сваком од нас понекад потребан кућак и мир само за себе. Било је потребно време како бисмо ускладили своје обавезе и интересовања. Међутим, како су пролазили дани било нам је све лакше да дођемо до договора и заједничког решења. Било је тешко прихватити и чињеницу да

Цртеж ауторке текста, Анђеле Миловановић

БИЛО ЈЕ ТЕШКО ПРИХВАТИТИ ДА ЈЕ КУЋА САДА ЈЕДИНО ДОСТУПНО ИГРАЛИШТЕ, А МАМА И ТАТА ЈЕДИНИ ДРУГАРИ ЗА ИГРУ

Међутим, да ли мама и тата могу бити другари за игру и у којој мери? Да ли нас могу увек разумети? Да ли могу испратити сваку нашу игру и маштарију? То су само неке од дилема и питања које су се јавиле у мом срцу и мојој глави са појавом овог опаког вируса, изолације и глобалне кризе.

неко време неће бити школе, шетње у парку, излазака и окупљања са другарима. Било је тешко прихватити да је кућа сада једино доступно игралиште, а мама и тата једини другари за игру. Ипак, из дана у дан, мало по мало, навикли смо се да смо сада једни другима једини другари за игру, смех, шалу и разоноду. Пола-

ко смо прихватили чињеницу да тренутно стање није шала и да је сада тренутак у којем треба да се држимо заједно и пружамо подршку једни другима. Кад год би се неко осећао лоше или био тужан остали би се нашли да поправе атмосферу и расположење.

Како су одмичали дани налазили смо све више заједничких активности. Играли смо се пантомиме, занимљиве географије, причали шале, смешне приче, гледали филмове, играли и певали. Чак су и свакодневне обавезе, попут кувања и чишћења, постале забавне и претвориле се у игру само зато што их обављамо заједно. Током лепих и сунчаних дана користили смо прилику да што више времена проведемо напољу и искористимо дан на најбољи начин пре почетка полицијског часа. Орга-

низовали смо пикнике у свом дворишту и импровизовали терене за неке од спортских игара. Најчешће су то биле одбојка и кошарка, како бисмо сви били задовољни избором активности, или трке са нашим кухиним љубимцем.

Да ме је неко пре почетка овог стања питао да ли мама и тата могу бити другари за игру, мој одговор би, без размисљања, био не. Ипак, у овим кризним данима и месецу који је иза нас, дружећи се са члановима своје породице више него пре, схватила сам да у сваком одраслом човеку чучи једно дете. Дете жељно игре, смеха, забаве и разоноде, потиснуто дневним обавезама и проблемима, а ипак спремно да нам буде најбољи друг кад год пожелимо.

Анђела Миловановић, 6/1
ОШ „Иван Бушовић“ Ражањ

ВИРУС ОЈАЧАО ПОРОДИЦУ

Моја породица је увек у журби, виђамо се у ходу, а понекад и не стигнемо да поделимо утиске о протеклом дану. Одједном се све у нашој породици стишало и смирило. Постало је чудно да имамо толико слободног и заједничког времена. Посветили смо се једни другима јер је то у овом тренутку најважније. Иако је напољу страшно, тихо и празно, у мојој кући се ових дана чула само граја и смех. Никад нам није досадно, гледамо филмове, играмо друштвене игре, сређујемо кућу, кувамо... Морам да признам да ми није лако да се школујем на даљину. Није исто као кад седим у школској клупи, па могу да питам на-

ставника све шта ми није јасно. Овако морам све нејасноће да потражим на интернету. Добро, нисам баш увек препуштена сама себи. Моји укућани се труде да ми одговоре на питања која се тичу њихове струке, а ја њима помажем у обављању лакших задатака. Не само да се осећам корисно, већ понешто и научим. Моји укућани и ја се у свему помажемо и мислим да смо сви научили једну важну лекцију – не мора нешто страшно, као што је овај вирус, да нас споји, можемо и сами то да урадимо и мало „успоримо живот“.

Каја Грујић 5/1
ОШ „Војислав Вока Савић“ Лазаревац

ПОПУТ ВЕЛИКИХ ПИСАЦА ЂАЦИ РЕПОРТЕРИ СУ ПОСЕБНУ ИНСПИРАЦИЈУ ПРОНАШЛИ У ДОБА ПАНДЕМИЈЕ

ПОГЛЕД У СЕБЕ

Бројна књижевна дела настала су баш у време великих епидемија док су писци и песници чекали да се пошта повуче. Тако су се и ђаци репортери нарочито расписали током пандемије Корона вируса, и ово су само одломци записа ђака из Србије насталих током марта и априла 2020....

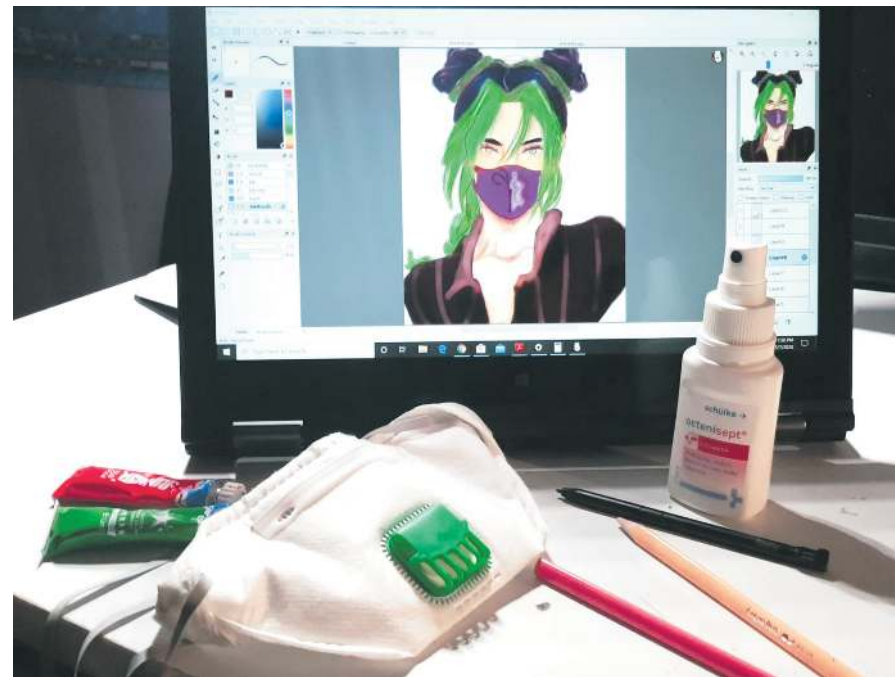
„Вирус корона, Кина, Италија, Шпанија, Србија, изолација, болест, смрт. Зло које је уздрмало свет и теме које су преко ноћи ушле и у мој, дечји свет. Нисам ни слутио да ми тако мала, голим оком невидљива ствар као што је вирус, могу усадити страх, отети безбрижне школске дане, забранити изласке са друговима, спорт и дружење и увући ме у изолацију... Људи су се, попут корњача, увукли у своје домове и излазе само када морају и када помисле да је опасност далеко. А опасност се шири, и шири, сваког дана. Мој дан је испуњен обавезама, које ми помажу да отерам лоше мисли. Не желим их у свом свету. Желим да размишљам о херојима. О онима који сваког дана бију своје битке. Најтеже. О људима који се даноноћно боре за спас сваког човека. Не спавају, не одлазе кући с посла, не играју се са својом децом, не друже се са породицом. О лекарима и здравственим радницима. О полицијцима који покушавају да нас сачувају. О оној двојници

који сваког дана испод мог прозора иду за камионом који пере и дезинфикује улице. О жени из маркета чији се љубазни осмех наслућује испод маске. О онима који се боре за сваки дах. За живот. Сви су они хероји и то прави“, поручује **Марко Димитријевић из ОШ „Ђура Јакшић“ Ђуприја.**

„Донедавно су изласци на улицу подразумевали припрему од највише пет минута. Сада проверавам све, јер баратам и новом опремом. Руквице, заштитна маска, а сем тога наоружавам се храброшћу да кренем међу људе. Заштитити себе од других и друге од себе, понављамо сви хорски, свакодневно. Уместо лекција учимо живот. Поред свега чему нас уче у школи, живот је оно што долази на крају. Главну лекцију о сналажењу и борби, учимо и у пракси примењујемо сами... Конечно је дошао дан који обично називамо „неки пут“ или „за не дај Боже“. Кажу да у несрећи увек постоји зрно среће. Отварам књиге које су стрпљиво чекале на полици, настављам започете и остављене послове, разговарам са родитељима. Не причам „жури“ и „не могу сад“, не кажем „сачекај“ ни „немам времена“. Отварам нова поглавља књига, листам делове свог живота, упознајем правог себе, без свих наметнутих обавеза... Помало се сви плашимо, али и учимо, без школе и учбеника. Учимо да живот не гарантује безбрижно детињство, да зна да се ружно нашали и насмеје у лице. Учимо да разумемо себе и друге, да сачекамо, да станемо, али и да држимо себе“, између осталог написао је **Вељко Филиповић, ученик 1/4 Гимназије „Светозар Марковић“ Јагодина.**

„Размишљам и о другима. Знам да има оних којима је теже него мени, зато се трудим да будем послушан. Моја једина мука је досада у карантину. Има много оних који су оболели или имају неког ко се разболео у најближој породици. Оних који немају новца да купе све што им је потребно. Оних који су изгубили неког драгоценог. Зато се не жалим на досаду, већ се трудим да, онлајн, будем у контакту са свима који су ми драги“, истакао је **Лука Ђирковић 7/2, ОШ „Наталија Нана Недулковић“, Крагујевац, Грошница.**

„Стаде све у једном дану. Школе се затворише а баке и деке осташе далеко од нас. Не можемо да их виђамо. Невероватно. Уведеше полицијски час. Шта би? Одрасли људи постадоше „непослушна деца“. Значи хорор. Почне настава на даљину. Мобилни телефони се са разлогом „не испуштају“. Све оно од чега су нас родитељи одвраћали, постало је део наше свакодневице. И они су сада збуњени. Вајбер групе, мељови, е-учионице. Сви су се снашли, хтели или не, морали су. Данас сам опет по ко зна који пут преиспитивала себе, шта

Цео живот једног ђака током ванредног стања

Нема места за грешке и неопрезност поручује Мила из Пирота

ми то недостаје? Све ми недостаје. Ко нас је то затворио ко у љусци и ко нам је забранио да се дружимо и да се играмо?! Зар је вирус толико свемоћан? До када ће мама и бака водити телефонска испијања кафе? Када ће крај овог лудила, епидемије? Упс, пандемије. Много, много има још ту питања а мало одговора.

Једног дана срушиће се овај „Кинески зид“ између људи и бићемо слободни као птице“, поручила је **Анита Саздановић 5/3, ОШ „Бранко Крсмановић“ Сикирица.**

„Шта ми то не да мира, баш сада кад нас због овог вируса сви терају на неки мир досадне собе и куће и то до даље? Свашта ми пада на памет. Не желимо оvolико кућног мира. Овај мир

прераста у досаду. Много мира ми не да мира... Све је ово некако чудно. Идемо у школу, а седимо код куће. Слушамо наставу, а нико нас не опомиње за причу на часу. Кад падне мрак и изађем на терасу, ништа се не чује... Нема људи, нема ни кола. Тек што је прошла Слагалица, а напољу је тишина као у неком напетом филму... Нисам од почетка године опрао руке колико у последње две недеље. Мој тата каже да исто важи и за играње игрица. Стварно је ово, како кажу, ванредно стање. Мама је уплашена, тата нервозан. Мој старији брат само жели код девојке. Сестра је већ почела да се шминка, за одлазак нигде. А мени се тако вози бицикл на Ади“, искрен је **Вукашин Јакшић 7/3, ОШ „Веслин Маслеша“.**

Ученице шестог разреда ОШ „8. септембар“ Пирот имале су шта да кажу на тему пандемије. „Пролазим поред нервозних и љутих људи, нико да се поздрави, погледа. Гледам у тротоар не излазећи из својих мисли, јер сам уплашена да то урадим. Не желим да гледам следеће људе, непотпуни информацијама о свему. Не желим да се губим у паници и мешам међу друге, желим да будем слободна и да слободно размишљам, а не да присвајам туђе мисли, желим да се с овим борим на своји начин, да будем срећна. Свет се полако претвара у пустош, а ми, људи, у његове запрепашене марионете. На кончићима панике пратимо дешавања, несвесни заробљеништва. Ходајући у свом изгубљеном свету свесна сам да је време да радимо заједно. Гледам очима заслепљеним овим ништавилем, изгубљена у нади да ће све бити у реду“, напоменула је **Софија Ђорђевић**. „Кад изађем на терасу, могу да приметим да се живот одвија за неке људе као да се ништа не дешава. Како могу да буду тако неодговорни? Себични? Бесна сам на такве себичњаке. Због њих и њиховог бахатог понашања стање у нашој земљи и нашем граду може постати озбиљно. Због чега не допире до сваког овог што нам даје шансу за победом над овом zarazом? Због чега олако излажу живот и свој и својих ближњих овом

непријатељу?“, љутила се **Сара Игњатовић**, као и осмакиња исте школе **Ана Стаменовић**. „Крстарећи Твитером прошле ноћи, срећем твитове и ретвитове где се појединци спрдају на тему пандемије корона вируса. Не могу да се не најезим ужасној некултури, необразованости и на крају несаосећању људи међу којима живим“. „Ми морамо да се привикнемо на ову ситуацију, покушамо да издржимо и да се чувамо од невидљивог непријатеља. Закључак је да морамо да се чувамо, будемо опрезни и не дозволимо чак ни једној нашој малој грешци, ни једном нашем најмањем пропусту да створи управо овог невидљивог непријатеља“, опомиње **Мила Јовановић**.

„Сви само бринемо шта смо данас додирнули и колико смо пута руке опрали. Мени лично највише недостаје мамин загрљај када се враћа са посла кући. А није ме пољубила две недеље. Јер је њен посао такав да ће се можда сваког тренутка и она разболети од неког пацијента. То ванредно стање у нама нас је силом натерало да нагло одрастемо. Када нам је наставница биологије причала о тим сићушним створењима, верујем да нико од нас није могао да схвати како неко тако мали, невидљиви може бити тако моћан“, нагласила је **Сара Миљковић**.

„Комшија се више не задржава испред наше куће. Све је постало тужно и успавано. Носимо некакве маске под којима не знам да ли ми се неко смеје или је баш забринут за тренутну ситуацију. И оно мало аутомобила који су пролазили селом, nestало је. Само још по који трактор са вредним пољопривредницима иде на своју дужност, али и они морају кући до одређеног времена, док не почне тај полицијски час“, забележио је **Никола Филиповић 5/2 из ОШ „Свети Георгије“ Уздин**.

„Пре коронавируса често би ми се остајало код куће и нигде ми се није излазило. Сада се то променило. Човек увек жели оно што му је недоступно. Управо бих волела да могу да изађем. Осећам

„Пролазим поред нервозних и љутих људи, нико да се поздрави, погледа“: Фотографија: Михајло Свркота ОШ „Братство јединство“ Сомбор

Ново стање на Земљи променило је и стил шарања јаја током Ускрса који смо провели у карантину, Фотографија: Виолета Милошевић, професорка физичког у ОШ „Бранко Крсмановић“ Сикирица

се заробљено у времену. Нема излаза. Осећам се као да ће све ово трајати вечно. Ситуација са вирусом постајала је све гора, људи су губили своје животе и борили се за исте. Нове жртве, све више заражених људи. Све новине, сви медији причали су само о томе, о целом овом хаосу. Погоршавала се ситуација и дошло је до њеног врхунца. Као и за све у животу после врха сви путеви воде ка доле. Обично се трудимо да се на том врху задржимо што дуже, међутим не и сада. У овом случају то је представљало позитивну страну. Управо су јавили да се полицијски час скраћује, да се поново отварају козметички салони, пијаци, радње, продавнице. Кренуло је ка бољем. Враћамо се у нормалу. Јављене су лепе вести. Пао ми је терет с леђа. Осећам се срећно“, у ведром тону закључује **Милица Ратковић 8/4, ОШ „Војислав Вока Савић“ Лазаревац**.

Изгубљена у нади да ће све бити у реду: Илустрација Анђелија Наумовић, 6. разред, ОШ „Моша Пијаде“ Мало Црнић

УЧЕНИК ДАРКО МАРИНКОВИЋ ОТВОРЕНИМ ПИСМОМ ОБРАТИО СЕ ОДРАСЛИМА У ИМЕ СВИХ БУДУЋИХ ГЕНЕРАЦИЈА

ПРЕСТАНИТЕ ДА КВАРИТЕ ЗЕМЉУ

Поштовани одрасли,
Пандемија Корона вирусом јако је утицала на мене. Подстакла ме је да се не предајем и да радим оно што волим. Ја сам децка који би желео да скрене пажњу одређеним људима који ће се сами пронаћи... Борим се за своју будућност. Пишем ово у име свих генерација које долазе, у име деце која гладују, која немају дом и чији плач пролази непримећено. Животиње изумиру наоколо по планети јер више немају куда поћи. Шума је све мање, уништавају их, и тиме се уништава природа! Бојим се да изађем на сунце, због свега лошег што је снашло Земљу. Бојим се да дишем, јер не знам какве све хемикалије су у ваздуху. И сада слушамо о животињама и биљкама које сваком даном полако нестају...заувек. А сањао сам да ћу видети велика стада дивљих живо-

Дарко жели да се бори за своју будућност

**ДА ЛИ СТЕ СЕ ВИ КАО ДЕЦА
ПЛАШИЛИ ВАЗДУХА
И СУНЦА, БРИНУЛИ
О ОПСТАНКУ ЖИВОТИЊА?**

тиња, дунглу и прашуме пуне птица, лептира... али се сада питам хоће ли оне постојати како би их једнога дана могла моја деца видети?! Да ли сте ви одрасли бринули о оваквим стварима када сте били мојих година? Све се ово догађа пред нашим очима, а ипак се понашамо као да имамо времена колико хоћемо и као да имамо сва решења... Ја сам за вас само дете и, признајем, немам решење, али хоћу да схватите да га немате ни ви!

Ви не знате како да поправити рупе у озонском омотачу, не знате како да вратите животињску врсту која изумиру... И не можете обновити шуму која је некада расла тамо где је сада пустиња. Ако не знате како све то да поправите, молим вас престаните више да кварите Земљу! Ви сте представници влада, пословни људи, водитељи, политичари... али, и ви сте мајке, очеви, браћа, сестре, нечије дете. Зашто смо ми који имамо све, још увек похлепни? У школи нас уче одређеном понашању - да се не свађамо

са другима, да поштујемо друге, да почистимо неред за собом, да не повредимо друга створења, да делимо и да не будемо похлепни. Па зашто онда излазите и радите све те ствари које нама говорите да не радимо, какав пример дајете свима нама?

Уништавали сте Земљу, сада вам земља враћа њену бол и патњу, како би нас научила да је волимо а не да је убијамо. И шта ће се десити када све ово прође и изађемо напоље? Хоће ли бити поштовања? Хоће ли трава бити зеленија, ваздух чистији, реке бистрије, животиње сретније? Хоћемо ли се међусобно више ценити, зато што нисмо

ПРИРОДИ ЈЕ ДОСТА ЧОВЕКА

Природа је одлучила да објави рат човеку. Или је заправо то човек урадио већ одавно? На једној страни стоји многобројна војска целе људске цивилизације од седам милијарди људи, док је на другој страни само једно - мајка природа. Из настале ситуације јасно је ко је све ближи проласку кроз циљ. Природа нас овим само упозорава на последице које настају услед уништавања и мењања исте, на оно што више и није природно. Кажњава нас истом мером којом смо ми казнили њу. Можда ћемо коначно схватити да смо претерали.

Милица Ратковић 8/4
ОШ „Војислав Вока Савић“ Лазаревац

**ЗАШТО ВИ РАДИТЕ
СВЕ ОНО ШТО НАС
У ШКОЛАМА УЧИТЕ
ДА НЕ РАДИМО**

знали шта имамо? Јесте ли можда приметили да је процветало дрвеће и да је стигло пролеће? Нико није јачи од природе!

Можда смо закаснили са аплаузима, јер сада тапшемо за живот... за слободу.

Дарко Маринковић 8/1
ОШ „Херој Света Младеновић“ Сарајево

ВАНРЕДНО СТАЊЕ УСЛОВЉЕНО ПАНДЕМИЈОМ ДАЛО ЈЕ ЉУДИМА ПРИЛИКУ ДА РАЗМИСЛЕ О СЕБИ И СВОЈИМ ПОСТУПЦИМА

НАША ПЛАНЕТА ПОНОВО ДИШЕ

Непознати вирус напада и Србију, „Још оболелих у Србији“, „Корона и солидарност“... све су то наслови које смо могли прочитати у протеклом периоду, они се неуморно понављају, а сваком даном их је све више. Сви нешто причају, рачунају, процењују и износе, а заправо се чини као да нико не зна шта се тачно дешава са светом. Али, опростите им, то су одрасли. Причају о бројкама и датумима, увек и само о томе, али ево како то изгледа из угла једног детета...

Ово нико није желео, то је већ одавно јасно, али можда нас управо ова ситуација наведе да размислимо на другачији начин јер ипак није све црно. Већ се причало о томе како ће можда ова гунгула подићи свест људи, јер сви некуд јуре, ваљда тражећи сврху у мору неоправданих изговора. Траже нешто чега нема, не осврћући се око себе и монотонно прелазе из крајности у крајност. Сада, када је све стало, када ти се чини да више ништа не постоји, сачекај да воз крене и за то време уради нешто паметно, колико год ти то овакви услови дозвољавају. На крају крајева, можеш да размислиш, бар сада имаш простора за то. Оптимистично, наравно, јер сви могу ширити негативност када се она осећа у ваздуху. Знам да те гуши време којем нема краја, са којим тачно знаш шта ћеш и које се непрестано гомила, а онда отиче, ни сама не знам где и на шта. Ником

Земља се коначно одморила од људи

није мило да седи код куће, лишен сваке слободе кретања или редовно у страху од најгорег, али запамти да сви тренутно тако живе, нисмо сами у овоме. Празнина је пуна

свега и свачега, али хајде да из тога извучемо само оно најбоље. Стани на тренутак, време ће сачекати, као и цела планета. Можда нас ово научи да више ценимо људе, природу,

али и себе саме. Ипак ти бираш хоћеш ли изаћи из овога као бољи човек, или пак, само навикнут на зону комфора у топлој одећи. Сви људи греше и то је у реду, али немисливо је колико су „грешке“ постале намерне и свакодневне, како искључиво једним погрешним кораком може настрадати живо биће, ни криво ни дужно. Зато је сада планета на реду за одмор. Само толико, чинило би се... само мали предух да би планета могла да продише, ето, толико јој фали. Заправо, треба јој много више него што можемо замислити, али је она ипак показала да смо ми ти од које зависи њен опстанак, више од ње саме. Наше је само да пазимо и пр испитамо своје поступке пре него што уништимо сваку наду за неким бољим данима, лепшим бојама и ширим небом.

Надајмо се да је све ово што се сада дешава бар мало подстакло људе да обрате пажњу на оно што нам је дато, а што незахвално уништавамо, сваком даном све више. Мене јесте, научила сам да више ценим природу, али и да време расипам само на лепе ствари јер живот је један и никад не знамо шта може бити сутра. Можда ћемо сутра бити паметнији, то је тренутно једино за шта треба да се постарам, а ово ће проћи, кад-тад.

Наталија Богдановић 7/2
ОШ „Владислав Петковић Дис“
Заблаће, Чачак

БУДИМО ПАМЕТНИЈИ

Тренутна ситуација која нас је све ставила у позицију животно угрожених особа, нам је пружио шансу да будемо паметнији. Схватили смо да ценимо слободу, уважавамо потребе старијих, рационално размислимо и водимо рачуна о другима. Самим тим, на неки начин, цео свет се зближио. Многобројне помоћи и донације свакодневно стижу из једне државе у другу. Научили смо несребично да дајемо, јер смо напакон схватили да колико дајемо - толико ћемо и добити. Тек сада смо схватили колико су нам битни и потребни лекари, наставници, пријатељи, породица... Постали смо више саосећајни за туђе губитке, али и радоснији за туђу срећу. Од како је уведено ванредно стање, људи су почели да проналазе више времена за себе и своје ближње. Своју креативност, скривене таленте многи су управо сада и открили. Исто тако, управо због истих нас, многи су и настрадали или су животно угрожени. Зато, будимо паметнији! Научимо да онако како добијамо, тако и дајемо, ценимо тренутке са најближима, уживамо у природи, музици, водимо рачуна и не угрожавамо друге - само тако можемо изаћи као победници.

Јана Јокић 8/1
ОШ „Светозар Марковић“ Београд

#ИГРАОНИЦА

Девојчица Мерјема из Новог Пазара има златне руке, она одлично плете и прелепо црта

ЂАЦИ РЕПОРТЕРИ ОТКРИВАЈУ КАКО СУ ПРОВОДИЛИ ВРЕМЕ ТОКОМ ВАНРЕДНОГ СТАЊА

КОРОНА ПОЈАЧАЛА КРЕАТИВУ

Осуђеност на боравак у кући услед пандемије Корона вируса пробудило је велику креативну енергију код наших ђака репортера. За овај специјални број Пламенка, они несеквично описују како су се играли и на које све начине су се изборили са досадом. Тако ученица другог разреда ОШ „Иван Вушовић“ из Ражња, Милана Везмар пише о игри коју је измислила са својим сестром. Игри су дале име баш Ковид 19.

“За ову игру потребна вам је трамболина (може и било који други ограничени простор), рекет и 19 шарених лоптица. Ову игру могу да играју два (и више) играча. Игра се тако што први играч представља корона вирус и он стоји испред трамболине и шареним лоптицама напада другог играча. Други играч је у трамболини који се, уместо маском и рукавицама, брани рекетом. Игра се завршава када први играч употреби свих 19 лоптица. Ко је победник? Ако се већи број лоптица нашло у трамболини, победник је први играч (корона вирус), а ако се више лоптица нашло ван трамболине победник је други играч. Покушајте и ви! Занимљиво је и није тешко. Надам се да ће корона изгубити”, поручила је Милана.

Анђела Живковић, ученица седмог разреда из ОШ „Драгиша Луковић Шпанац“ из Крагујевца, у слободно време читала је књиге, а неке од њих је написала њена мама, које нам свима топло препоручује. „Читам, све књиге које имам у кући (а имам их доста). Мама је пре пар дана донела још петсто комада свог новог романа – мама је писац за децу. Тај роман написала је пре ванредног стања, сада се жали да нема инспирацију. Читала сам и нов роман – Бета вук, по трећи пут, и поново ћу, вероватно. Много сам љута на њу што није написала још неку страну, да што дуже траје јер роман је јако добар. Мама сада нема инспирацију, али нема ни времена. Моје две сестре и ја ових дана само тражимо да кува. Наравно, нау-

Добра књига је увек решење за досаду

чили смо и ми да спремамо, играмо се ресторана, она је главни кувар а ми помоћни. Али госте немамо, све нас четири поједемо са апетитом. Мама иначе ради у вртићу. Пошто сада ради од куће, пише активности за своју групу, а ми јој крадемо идеје. Па тако породично истражујемо, месимо, вајамо, сецкамо, лепимо, жмуримо... правимо кућице за лутке, куглану, скривнице, песак, темпере, пластелин, тражимо скривено благо, закључану принцезу, слажемо слагалице од две хиљаде делова... читамо бајке, играмо се на слово на слово,

потпање бродова, друштвене игре... скачемо уз -just dance, слушамо музику, гледамо филмове, серије... и доста се смејемо. Смех је лек. Моја најмлађа сестра (шест година) стално поставља смешна питања, као нпр. „Да ли је мушица вила, пошто има крила?“ објаснила је Милана.

Другак Вид Гргић из ОШ „Јован Јовановић Змај“ из Панчева има велико дворште, па није толико осетио притисак затвореног простора. „Ја проводим дане у нашем великом дворшту. Највише волим да скачем на трамболини. Умем да правим салто у напред и у назад, без руку. Пошто се не виђам са другарима, играм се са малим братом. И он воли да скаче па смо често заједно у трамболини. Са братом се понекад играм и жмурке“, поручио је Вид.

Талентована Мерјема Зукорлић, ученица седмог разреда ОШ „Вук Караџић“ из Новог Пазара, девојчица је која има пуно занимљивих хобија. „Имала сам једну црно-белу слагалицу од хиљаду делова коју никада нисам успела да саставим. Мислила сам да је она супер ствар и била сам у праву. Сада проводимо доста времена заједно док је слажемо, и стварно је тешко сложити је. До сада смо сложили 290 делова и остало нам је још 710, једва чекам да завршимо... Пишем или размишљам о томе шта да пишем. Под пишем мислим и на писање састава, песама, дневника или чланака за новинарску секцију... Цртам. Много волим да цртам и правим разне ствари од папира и других материјала... Плетем. Иако већина деце мојих година не зна да плете нити жели да зна, ја то волим. Исплела сам једну капу, хаљинице за лутке мојих сестара, машинице, и још доста ситница. Још не знам плести компликованије ствари али ћу научити... Читам. То ми је најдража активност за коју увек имам воље и никада ми не досади. Сада читам „Моје звездано небо“ од Ане Крстић, књигу коју смо требали прочитати за „ниталачки клуб“, навела је Мерјема.

#НЕДОСТАЈАЊЕ

ОДБОЈКАШ ИЗ СРЕМСКИХ КАРПОВАЦА, МИЛАН ЈАНИЋ О ДАНИМА КАДА ЈЕ СВЕ СТАЛО

ФАЛИ МИ СЛОБОДА ДА БУДЕМ ДЕТЕ

Осећао сам се као да ћу тапкањем лопте одати положај новом непријатељу

Зовем се Милан Јанић. Имам 13 година. Живим у Сремским Карловцима. Одбојку тренирам од првог разреда. Одбојка ме чини срећним. Одбојка ми болно недостаје. Од како је уведено ванредно стање односно забрана спортских активности, осећам се као да ме је неко од главе до стопала увео у лепљивом траком и ставио ме у собу на дуже време. Преко пута моје куће налази се Дворска башта, парк са спортским теренима где сам првих пар дана од како је уведено ванредно стање ишао да вежба. Носио сам лопту, играо се, трчао и некако било ми је лакше. Онда су сви у мом окружењу почели да паниче како је то забрањено, да се то не сме. Осећао сам се као да ћу тапкањем лопте одати положај непри-

Чудна тишина влада преко дана

јатељу. Сви саветују одрасле шта да раде и како да се понашају а нико не саветује нас децу. Узели су нам слободу да трчимо, да се бавимо спортом а дали су нам РТС 3, Е учioniцу и Google учioniцу и то од девет ујутру до увече док све не завршимо за тај дан. Школа се појављује у свим могућим облицима и у свако доба дана.

Нисам се уплашио корона вируса. Не плашим се непознатог. Плашим се да ће потрајати и да ћу и даље морати да седим у соби. Недостаје ми моја бака која је од пре неки дан + 65 (27. фебруара је напунила 65). Бака ми недостаје да се шетамо, напољу глумирамо јер кад мама и тата немају времена, она је увек била ту. И знам, биће поново, чим све ово прође. Мој просечан дан се састоји од спавања, учења и повременог бега у Мајнкraft где су ми виртуелни другари из целе Србије. Причамо и шалимо се. Тренутно се једино у Мајнкraftу осећам као дете јер ту нико од мене не очекује озбиљност. Пролете је, време је лепо. Чудна је тишина преко дана. Седим у соби и не чујем тапкање лоптом док другари пролазе улицом. Чекам да чујем тај звук... Чекам да све прође а проћи

Милан Јанић 6/3 ОШ „23. октобар“ Сремски Карловци

СВИ САВЕТУЈУ ОДРАСЛЕ ШТА ДА РАДЕ И КАКО ДА СЕ ПОНАШАЈУ А НИКО НЕ САВЕТУЈЕ НАС ДЕЦУ

У пет дана променила су се скоро сва годишња доба

#ОСТАНИКОДКУЋЕ

ЈЕДАН (НЕ)ОБИЧАН ДАН У ВРЕМЕ
ПРОДУЖЕНОГ ПОЛИЦИЈСКОГ ЧАСА

ВОЖЊА БАЈСА САМО У МАШТИ

Будим се... Субота ујутро... Чује се лупњава из кухиње и ТВ у дневној соби. Мама спрема доручак, а тата ко тата, гледа нешто на ТВ. Протрљавам очи, устанем из кревета и погледам кроз прозор. На улици нигде никога. Топао, сунчан, ведар пролећни дан као да мами да се изађе напоље. О, како ми се вози бицикл! Трчим до маме у кухињу. Тамо цврчи нешто на тигању. Мама као да игра неки плес у три корака: фрижидер, шпорет, судопера, па понови. Видим у журби је... Кажем озарено: „Хоћу да возим бицикл после доручка. Дан је као створен за моје окрете под ручном кочницом». Мама ме гледа зачуђено и по мало изнервирано и каже: „Не можемо напоље, јер је полицијски час до понедељка. Хајде постави сто за доручак, па ћемо после да радимо задатке из математике“. Пада ми осмех с лица. Лењо распремам сто за доручак, као

да имам сто година. У себи мислим: „Нећу тако“. Остављам нераспремљен сто и трчим код тате, мог вечитог савезника у борби за забаву. „Тата, тата, хајде да возимо бицикл после доручка! Хај'мо напоље! Само ту око зграде. Неће нас видети нико. Ако наиђе полицијска патрола побећи ћемо одмах у зграду“, кажем у једном даху да ме не би прекинуо. Чини ми се да му је пала вилица у неверици шта ја то говорим одједном. Хвата ме око струка и повлачи ка себи у загрљај. „Смири се, нисмо још ни доручковали. Види колико је сати. Има времена за разне друге игре. Сислићемо већ нешто...“ Бедак. Знам тату. Код њега је све то тако лако и лепо, али ми неће дозволити то што тражим, чим ми није рекао да ћемо изаћи напоље после доручка. Доручкујемо у тишини... Мама укључује радио да нас мало орасположи. Мени је још горе. До сада сам само ћута-

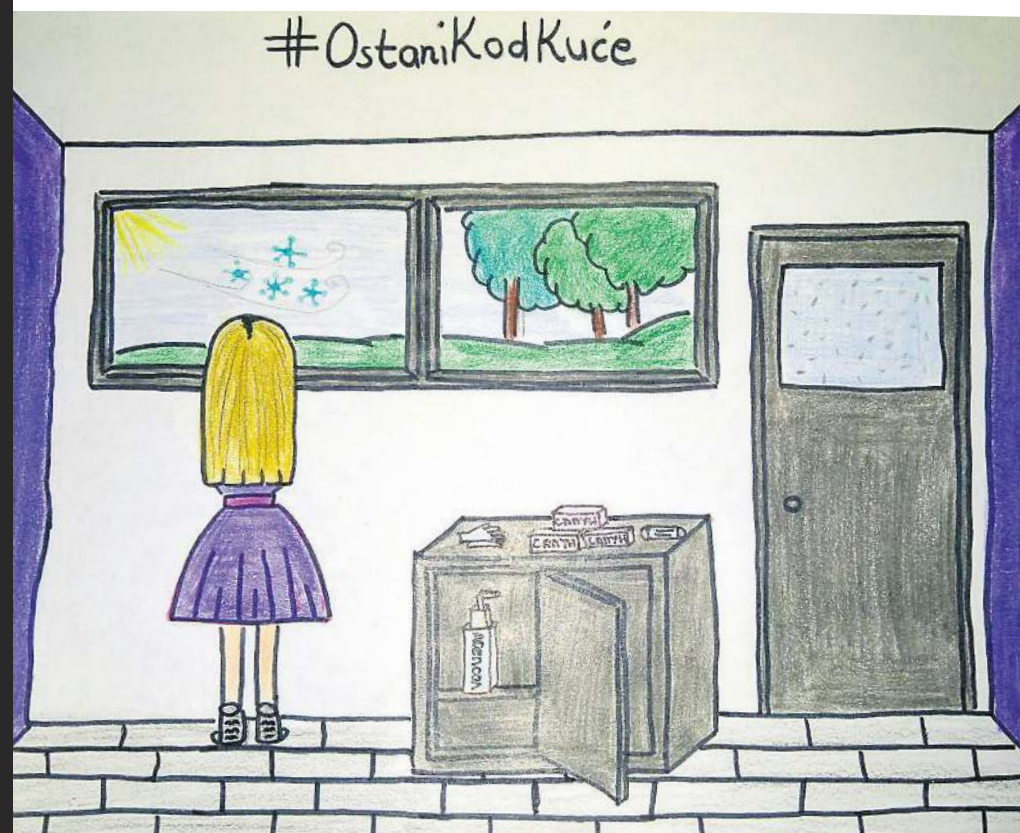

Није успела да убеди родитеље да је изведу напоље током забране кретања: Анастасија Гојковић

ла, а сада више нећу ни да једем. Они се веселе, а ја не могу напоље, тако ја то видим. Мама нешто прича о деци у Африци која гладују и како сам незахвална. Тата је сада видно подржава. Плачем... Е, сад су сви нерасположени! Мама скупља тањире и одлази у кухињу гунђајући. Тата ме донекле разуме. Даје ми кришом од маме мобилни телефон. Тамо су сада моји другари. У време ванредног стања изазваног Корона вирусом сви смо се преселили на друштвене мреже. Тамо се дописујемо, играмо игрице, видимо, имамо онлајн наставу са учитељем... Из маштања ме буди мамин опомињући глас: „Прво математика, па мобилни телефон». А-а-а-а, остављам телефон тешка срца. Узимам књигу и крећем на задатке. Тата седи поред мене и помаже кад негде запнем. После неког времена успевам да решим задатке и добијам телефон. Видим да је мама пре тога прегледала телефон. Нешто је обрисала. Љутим се зашто гледа преписку између мене и мог друштва, али она каже да јој је то посао. После вечере мама је тражила да се уради још једна страна задатака из математике. Каже да се боље памти када се пре спавања уради оно што треба да се научи. И да... Направила сам јој у договору са татом огрлицу од перлица да је изненадим. После вечере сам јој предала захвалницу коју сам сама нацртала и упаковану огрлицу. Јако се обрадовала, али су се у њеним очима виделе и сузе. Чудно је то како се одрасли расплачу када треба да су срећни. Ставила је огрлицу око врата и загрлила ме. „Дивна је! Баш као и ти“, казала је. Чини ми се да сам у том тренутку порасла бар 1 цм.

Тата и ја само бацили „петака“ једно другом. Још један успешан дан. Јесте да нисмо возили бицикл, али сам научила да не мора све одмах и по сваку цену да се добије.

Анастасија Гојковић 2/3
ОШ „Јован Јовановић Змај“
Панчево

Илустрација: Симона Средојевић 8/3 ОШ „Наталија Нана Недељковић“, Крагујевац, Groшница

#ПЕСМАРИЦА

Карантин, реч је чудна

Реч карантин, реч је чудна,
Мени страшна и незнана.
До сада је нисам чуо,
А још мање осетио.

Једна реч, а тако моћна
Као какав божји суд,
Затворила вртић, школе...
Где да кренем?
Немам куд.

Настава је на ТВ-у.
Тамо нема друга мог.
Карантин
Реч је страшна.
Делим је на слог.

Да ми буде јасно
Ово ново стање
Реч карантин шта је,
Знање или звање.

Пишем, учим, шаљем
И све преко нета,
Јер сада је карантин
За сву децу света.

Алекса Живковић V/4
ОШ „Иво Андрић“, Ниш

Не знам шта се збива

Сад имам година тринаест,
и добро ћу запамтити КОВИД 19.

Уплашена сам, не знам шта се ово збива,
ал једно знам - тешко је свима.
Мојој баби шездесет пета, јасно вам је,
не сме нигде да се шета.

Вирус прети нама, свима,
а највише старијима.

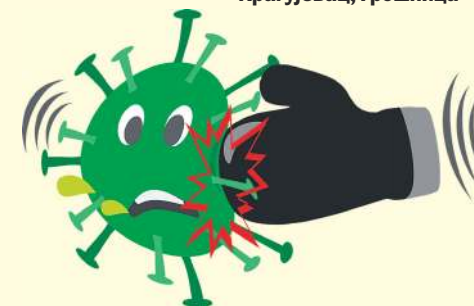
За нас ђаке није штета,
ми учимо преко нета.

Молила бих цео свет да у кући остане.
Молим вас, људи, будите мирни,
јер овај вирус брзо се шири.

Са свих страна помоћ стиже,
излечење све је ближе.

Велико хвала докторима нашим,
од короне сада се мање плашим.

Николина Вучковић 7/1
ОШ „Наталија Нана Недељковић“
Крагујевац, Groшница

Дуга

Пљусак кише је комадић неба,
који жедној Земљи треба.

Једна непозната, чудесна, шарена ствар
Која на небу чини чар.

Непозната шарена врпца по небу плови,
Док киша по улици лепо жубори.

Док иза ње сунце весело бљешти,
Свако би дете хтело да дохвати
Ту шарену ствар и да осети,
дугин велики загрљај.

Дуга својом руком грли цео свет,
Док деца за њом гледају у недоглед.
Дуга има чудне чари, мост љубави
Она прави.

Мораш бити сретан ти,
Да би дугу могао видети.
Јер ће дуга нестати
И онда срећу немаш ти.

Страхиња Платиша 7. разред
„Алекса Шантић“ Вајска

Ја бих...

Гледам на сат, а време тече
Посматрам јутро, посматрам вече,
Устала, јела,
А друштво бих хтела.
Да беремо јорговане и жуте лале
Док још нису клонуле и пале.

Не могу из дворишта, не могу даље,
Јер нам светлоплаво небо поруке шаље.
Свида око нас вирус влада,
А шта да ради млада Нада?
Нема школе, клупе су саме,
А школски ходници без галаме.

Љуљам се сама у дворишту свом
Славију ми пева лепцу песму,
А уместо реке чујем само чесму.

Дрвеће њише цветиће беле
Уз ритам кошаве
И донеће плодове укусне и зреле.
Сумрак се ближи још мало до трона,
А мени на памет паде Корона.

Сви су код куће, гледају ван,
А мене лагано хвата сан.
На лепо ћу мислити
И сутра Вам о томе писати.

Анђелија Живковић 4/3
ОШ „Бранко Крсмановић“ Сикирица

Стрпљење је лек

Изненада у граду живот је стао,
полицијски час већ је настао,
залазак сунца криомице кроз прозор пратим
и тако полако до школе свратим.

Прошло је већ месец и више дана,
а ја је гледам из мога стана.
Уместо наставника телевизију пратим
трудим се колико могу лекцију да схватим.

Није ми лако морам да кажем
шта ћу, ал срамота је да лажем.
Ужелех се ја мога разреда,
нека га онај ко воли тв нека гледа.

Ал ја бих у школу ипак да пођем
да својим градом поносно прођем.
Шта нам учини та луда корона,
стално се питам - па ко је она?

Само од једном ни од куд стиже,
одвоји од нас наше најближе.
Драги другари, пријатељи наши,
Будите храбри немој да вас плаши

И ово ће проћи једнога дана
и тада ће бити разредна са нама
Дочекаћемо ми и тај дан,
стрпљење лек је,
то је истина и није сан.

Муна Гицић, 8/8
ОШ „Вук Караџић“ Нови Пазар

#БАЈКА

ПРИЧА НАТАШЕ ИЗ СИКИРИЦЕ О ТРИ БАЈКОВИТА А ТАКО СТВАРНА ЛИКА

КАКО ЈЕ ЗДРАВКА ПОБЕДИЛА КОРОНУ

У једном далеком селу негде у Поморављу, 6. априла родио се један дечак по имену Спортиса. На почетку је био као и свако друго дете. Плакао је, пузао, изговарао прве речи. А онда, једног дана почео је да показује снагу свог тела. Био је невероватно брз, снажан, спретан и окретан. Родитељи су били поносни на свог сина. Свако би пожелело баш такво дете.

Негде у суседству, 7. априла, родила се девојчица, Здравка. Убрзо после рођења, Здравка је остала без мајке а отац је како би обезбедио бољи живот за себе и за своју ћерку отишао у далеку Кину. Њу су чували бака и дека. Тамо, у туђини, отац се оженио и добио кћер којој дадоше име Корона. Године су пролазиле а девојчице расле удаљене једна од друге. Сви су одувек више волели Здравку, хвалили су је и обожавали. Била је лепша и паметнија од Короне. Румених образа, светло плаве косе и усана попут

најлепше руже привлачила је погледе и усхићење људи где год да се појавила. Волела је и поштовала баку и деку и бринула се о њима.

Здравка и Спортиса су се упознали у вртићу и убрзо постали нераздвојни. Заједно су научили да возе бицикл на два точка, да прескачу вијачу. Делили су једну јабуку и заједно трчали по ливади и хватали лептире. Спортисини родитељи су заволели Здравку, а и њени бака и дека Спортису. Често су причали преко „скајпа“ са њеним оцем о томе колико су њих двоје блиски. Отац је био срећан, пресрећан због своје ћерке. Уживао је док су је бака и дека хвалили а често је и сам знао да се међу колегама хвали како има дивну ћерку.

У међувремену Здравка је одрасла. Постала је тинејџер и све више се удаљавала од свог друга Спортисе. Воће је заменила слаткишима, грицкалицама и брзом храном а трчање и природу ноћним изласцима.

Док је била мала Корона је волела своју сестру али како је расла почела је да бива љубоморна на њу. Желела је Корона да се и о њој прича али је знала да је то немогуће док Здравка постоји, зато је решила да пронађе и уништи сестру. Превелика љубомора се претворила у мржњу. Пошто није знала где се налази Здравка тражила је по целом свету, лутала је од земље до земље и свуда сејала страх. Људи су бежали од ње и затварали се у своје куће.

Дошао је глас и до Здравке да је у опасности. Углашила се. У првом тренутку није знала шта да ради али се сети одједном свог најбољег друга. Иако је био љут, кад је чуо њен глас срце му је закуцало јаче и обећао је да ће јој помоћи. Вежбали су сваког дана напорно, вратила се здравом начину исхране и то јој је помогло да буде јача, издржљивија, спретнија, да побегне од Короне. Убрзо је Корона стигла и до Поморавља. Узалуд је

Маштовита
Наташа

тражила Здравку по парковима, кафићима, улицама града. Ту већ одавно никог није било. Корона је бивала све више љута али и немоћнија. Није имала пријатеље где би се одмориле и повратила снагу. Једног дана нестала је без трага и гласа.

Корона је успела у својој мисији да се о њој говори, говориће се још дуго али без и једне лепе речи. А Здравка... Здравка је поново са Спортисом. Ено их срећни, смеју се, убацују лопту у кош и деле једну јабуку.

**Наташа Мојсиловић 8/3
ОШ „Бранко Крсмановић“
Сикирица**

КАД ЋАК РЕПОРТЕР И КОРОНА ЗАМЕНЕ УЛОГЕ

ВЕЛИКА ЛЕКЦИЈА

Поздрав драги читаоче! Моје име је Корона, зовем се Вирус. Сигурна сам да знаш ко сам ја. Вероватно сам ти пореметила планове, али не брини, нестаћу и ја ускоро ако ме будеш поштовао.

Наиме, како сте навикли да ме гледате на великом екрану у првом плану, данас ћу да променим своју улогу и представиху вам моју данашњу саговорницу која ће одговарати на моја питања.

За почетак, молим Вас представите се.

- Моје име је Лидија Гавриловић. Матурант сам средње медицинске школе и одговараћу на

Ваша питања како у своје име, тако и у име свих ученика. С обзиром на то, да ми је хоби новинарство, веома ми је драго да смо променили улогу. Уместо да постављам питања, са задовољством ћу дати одговоре.

Крај школе због епидемије. Да ли вас је збунила ова ситуација, како сте реаговали, да ли сте се уплашили, како сте ви доживели мој долазак у ваше окружење.

- Да будем искрена, када је објављено да се неће ићи у школу, прво што ми је пало напамет је полагање матуре и упис на факултет. Одмах сам почела да паничим али, на сву срећу за сад све тече својим током. Надам се да ће нам се излазити у сусрет и да ће све проћи по плану.

Настава на даљину - Како изгледа Ваш школски дан?

- Дакле, имамо електронске учионице у којима добијамо задатке и лекције. Професори и доктори који нам држе практичну наставу су нам изашли максимално у сусрет и отворени су за све врсте разговора како би нам помогли. Мој школски дан почиње са разредном која свако јутро проверава да ли смо здрави и преноси нам ако има, неке нове информације. Часове имамо по нормалном распореду часова који смо имали док смо ишли у школу.

Шта ти највише недостаје?

- С обзиром на то да сам живела четири године у средњошколском дому, помало ми недостаје та установа и људи са којима сам живела. Недостаје ми шетња са друштвом. Недостаје ми бака. Недостају ми сви људи на улицама. Недостаје ми природа. Недостаје ми одлазак на концерте. Све што сам волела је забрањено и сад сам заробљена у дигиталном свету.

Чему те је научио мој долазак?

- Научио ме је да будем флексибилна и да се брзо прилагођавам променама. Научила сам чему тежим и где ми је највише фокус. Научила сам да будем више одговорна. Научила сам да будем дуго сама са собом а да се не осећам усамљено. Научила сам како да видим ко је увек спреман да ми помогне. Најважније је што сам научила је то да, није све тако црно и да у кризним ситуацијама ипак постоји нешто добро.

**Лидија Гавриловић
Средња медицинска школа Суботица**

ЗА И ПРОТИВ

СТВАРИ КОЈЕ ЋАЦИМА ТЕШКО ПАДАЈУ:

- Морамо пола дана да проведемо за рачунаром или телефоном од којих већина нас добија главобољу
- Кад завршимо све задатке почиње полицијски час, тако да поново не можемо напоље
- Недостају нам другари из школе
- Недостају нам веровали или не и професори
- Страх нас је полагања матуре

СТВАРИ КОЈЕ НАМ СЕ СВИМА СВИЂАЈУ:

- Час не мора да траје 45 минута
- Можеш да будеш на часу иако си у свом кревету